

острий сърповетѣ! Ние сме силни, ние въртимъ точилото толкова добрѣ, колкото и Дюрсъ!“

Чичо Радъ е доволенъ. „А, добри работници“, казва той, и насочва острието на единъ ножъ срѣщу камъка. Точилото се върти; при допирането на камъка и острието изхвърчатъ искри. Ножътъ заблѣствява и се заостря. Ето го готовъ. Сега още единъ. Дѣцата сж облѣни въ потъ, но не се оплакватъ отъ умора. Не ги съжالياвайте, въ свѣта има удоволствия много повече уморителни, много повече опасни и нездравословни, отколкото това, което тѣ изпитватъ въ този моментъ. При това тѣ чувствуватъ, че принасятъ полза съ труда си, а нѣма за дѣцата по-голѣмо удоволствие отъ това.

Чичо Радъ се спира: „Вие като че ли се изморихте дѣчица? каза той на малкитѣ си помощници. — Не, не, продължавай, не се бой, чичо Радъ! То се върти сега само!“

— Много добрѣ! Вие ще ми кажете сетнѣ, какво ви дължа. Какво ще искате за вашия трудъ?

— Ще ни източишъ ножоветѣ, каза едно малко момче. — Ще ни изпѣешъ пѣсенъта на точиларя, извика друго.

Чичо Радъ се замисли. „Пѣсенъта на точиларя искате. Тя е прѣкрасна пѣсенъ, и е твърдѣ стара, отколѣшна. Азъ я научихъ отъ моя татко, който я научилъ отъ моя дѣдо, и така отъ потомство на потомство чакъ до първия точиларъ, който я измислилъ; почакайте да взема тази сѣкира, защото не мога да пѣя пѣсенъта, освѣнъ когато работя.“

Дойде редъ на сѣкирата. Колелото се върти и тя се плъзга, издавайки шумъ „бзззз!“ Искрицитѣ отскачатъ, а чичо Радъ започва да пѣе пѣсенъта на точиларя:

„Върти се, точилце мое, върти се, желѣзото добрѣ ти изостряй. Отъ работа всѣки уредъ се изхабва. Пъкъ и има ли нѣщо, което

до послѣдния день сѣ таквозъ да остане, каквото е било въ деня, когато работникътъ го е направилъ. Кое дѣло човѣшко отъ поправка не се нуждае? Поправяй, поправяй, докато найсетнѣ врѣмето го разруши. Единъ Богъ е само вѣченъ и безсмъртенъ.“

„Върти се, мое хубаво точило, сърповетѣ добрѣ изостри, че трѣва буйна ще трѣбва тѣ да косятъ! Животнитѣ ние свои слуги сме сторили, за туй пъкъ храница добра за прѣзъ зимата да имъ приготвимъ трѣбва. Кога сиѣгъ полето покрие, работния волъ въ топлия оборъ сѣнце сочно ще да хрупка.“

„Върти се, мое хубаво точилце, на дърваря сѣкирата добрѣ изостри, пъкъ и длетото на каменаря и тривона на зидаря, че кжщи удобни трѣбва за людето да се правятъ, а туй безъ сѣчива не може, кжщи за бѣдни и богати. Нека Богъ всички да благослови! На богатитѣ още повече имане да хариже, а бѣднитѣ съ смѣлостъ, любовъ и трудъ да надари!“

„Върти се, мило мое точилце, палежника на ралото и сѣрпа жѣтварски добрѣ ти наостри. Че ралото благословени бразди ще трѣбва да дълбае, а сѣрпътъ златни снопе ще да събаря. Богъ е, който житце ни дава. Богъ е, който дѣждець ни изпраща, и слѣнчице топло — житцето добрѣ да узрѣе. Когато хлѣба рачупвашъ, благодари по-рано Богу и отдѣли частъ за него — за бѣднитѣ му люде: чрѣзъ тая любовъ само къмъ страдалцитѣ земни, отплащаме се ние на щедрия, дарителъ небесенъ.“

„Спри мое точилце, спри, не върти се! Че тжпа сабя до тебъ се приближава и моли те да я изостришъ. Спри — отблѣснѣй я! Че тя грозни дѣла върши и животи отнима. А ти само на живота служишъ — на труда тежъкъ, усиленъ, но не и на човѣшкитѣ умрази. Че день ще дойде славенъ, кога желѣзото, що за омраза и война вика, въ пещъта огнена ще влѣзе и само на мира ще служи, на мира що Богъ е благословилъ“.

Прѣведе отъ френски: Д. Дабовски.